

СТАНОВИЩЕ

относно дисертационен труд за присъждане на образователната и научна степен „ДОКТОР“ на

Инна Венциславова Диловска, редовен докторант към катедра „Дирижиране и композиция“, ТКДФ, НМА „Проф. Панчо Владигеров“, София, на тема: **„Диригентски проблеми в българското симфонично творчество от 1960 до 1990 г.“**

от проф. Стефан Драгостинов – преподавател по музикални дисциплини в департамент “Музика”, НБУ, София

Докторантката Инна Диловска е в началото на своя творчески път, но вече има забележителни професионални изяви като диригент на редица български и чуждестранни оркестри. Темата на нейната дисертация е в пряка връзка с интересът ѝ към българската музика и в частност симфонична такава от втората половина на ХХ век. Съгласно справката за нейната художественотворческа дейност в периода на докторантурата, в програмите на осъществените от нея концерти почти винаги присъства симфонично или камерно-симфонично произведение от български композитор, което намирам за показателно.

Дисертационният труд на тема “Диригентски проблеми в българското симфонично творчество от 1960 до 1990 г. “ е с общ обем от 167 страници, който намирам за задоволителен, взимайки под внимание и вида на докторантурата (художественотворческа). Той се състои от: увод, девет глави, заключение, справка за приносите, списък с нотните и графичните примери, библиография. Използваната литература обхваща общо 72 заглавия,

от които 48 на кирилица, 3 на латиница и 21 интернет източника на кирилица и латиница.

В Увода е представена тезата на разработката, разглеждат се предмета, целта и задачите, методите на научното изследване. Поставя се акцент върху необходимостта от такъв вид изследване, предвид оскъдността на научната литература, отнасяща се към българската симфонична музика от изследвания период. Следва първата глава, която все още не принадлежи към същинското изследване, а е по-скоро с въстъпителен характер. Тук се коментират важни фактори от българската музикална действителност след средата на XX век., които имат пряко влияние върху диригентската проблематика на композициите от този период. Считаю, че тази глава представлява удачна интродукция към същинската част на дисертационния труд.

В следващите пет глави вече се навлиза в конкретиката и многообразието от диригентски проблеми, с които диригентът е възможно да се сблъска при опит за изпълнение на симфонични произведения от изследваната категория. Може да се каже, че тези глави представляват ядрото на научното изследване, тъй като в тях се систематизират и коментират основни проблеми от диригентската работа, като са групирани според своето естество и причини за възникване. За по-добра нагледност докторантката е поместила кратки, но умело подбрани нотни примери от различни симфонични партитури на български композитори.

В седма и осма глава подходът на докторантката е по-обобщителен, там се коментират някои общи положения в диригентската практика, имащи отношение към работата с по-съвременни композиционни средства и към различните стилони направления в българската симфонична музика в периода 1960 – 1990 г. Считаю, че в осма глава **“Относно интерпретацията и стиловите направления в българското симфонично творчество в**

периода 1960-1990" споменатите тенденции биха могли да бъдат по-обширно коментирани, както и да бъдат дадени повече конкретни предложения и насоки в подхода на работа към някои от водещите стилски направления в симфоничната ни музика от този период от гледната точка на диригента.

Намирам за особено ценна и приносна последната Девета глава, озаглавена **“Репетиционният цикъл като централен етап в работата на диригента. Практически диригентски проблеми и техни решения в репетиционния процес на Симфония № 4 от Цветан Цветанов с Академичен симфоничен оркестър”**. В нея се поставя акцент на репетиционния процес с оркестър като централно звено в работата на диригента. Всичко това се представя през призмата на личен диригентски опит на докторантката с Академичния симфоничен оркестър на НМА върху Четвърта симфония от Цветан Цветанов. Там се посочват конкретни проблеми, които са възникнали в хода на работа и дори са описани методите за тяхното преодоляване, които докторантката е използвала по време на репетициите.

Направените в Заключението изводи и заключения също имат приносен характер, тъй като вероятно за пръв път се обобщават по толкова синтезиран начин основните аспекти в диригентската работа над български симфонични произведения от 60-те, 70-те и 80-те години на миналия век. Избраната от докторантката тема изисква подробно запознаване с българското симфонично творчество и изобщо развитието на българската професионална музика от нейното възникване до наши дни, което е нелека задача за млад човек, живял предимно в XXI век. Намирам нейния избор за смел, но и за успешен, тъй като целта и задачите на дисертацията, посочени в Увода, са изпълнени. Действително в българското музикознание има нужда

от подобни научни разработки с по-практическа насоченост, които бих могли да са от реална полза в учебната и концертната дейност на бъдещите млади диригенти.

В подкрепа на гореизложените съждения, изразявам своето **положително становище за присъждане на научната и образователна степен „доктор” на Инна Венциславова Дилоvsка**, редовен докторант към катедра „Дирижиране и композиция”, ТКДФ, НМА „Проф. Панчо Владигеров“, София.

14.03.2022 г.
гр. София

проф. Стефан Драгостинов